

«Σε αυτόν τον κόσμο που ολοένα στενεύει,
ο καθένας μας χρειάζεται όλους τους άλλους».

Γ. Σεφέρης

Στον δικό μου παράδεισο, στα λουλούδια της ψυχής μου,
στην οικογένειά μου που πάντα στέκεται πλάι μου...

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Στάσου πλάι μου

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μάρω Θεοδωράκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Νατάσα Γκουτζικίδου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ – ΕΞΩΦΥΛΛΟ: Μαριλίνα Σκαρπέτα

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: DESIGNAHOOLICS

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: DESIGNAHOOLICS

© Μάρω Θεοδωράκη, 2024

© Εκδόσεις Lebee, Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2024

Έντυπη έκδοση ISBN: 978-618-86971-6-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε 100% οικολογικό χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου).

ΕΚΔΟΣΕΙΣ LEBEE / LEBEE PUBLICATIONS

info@lebeepublications.gr

www.lebeepublications.gr

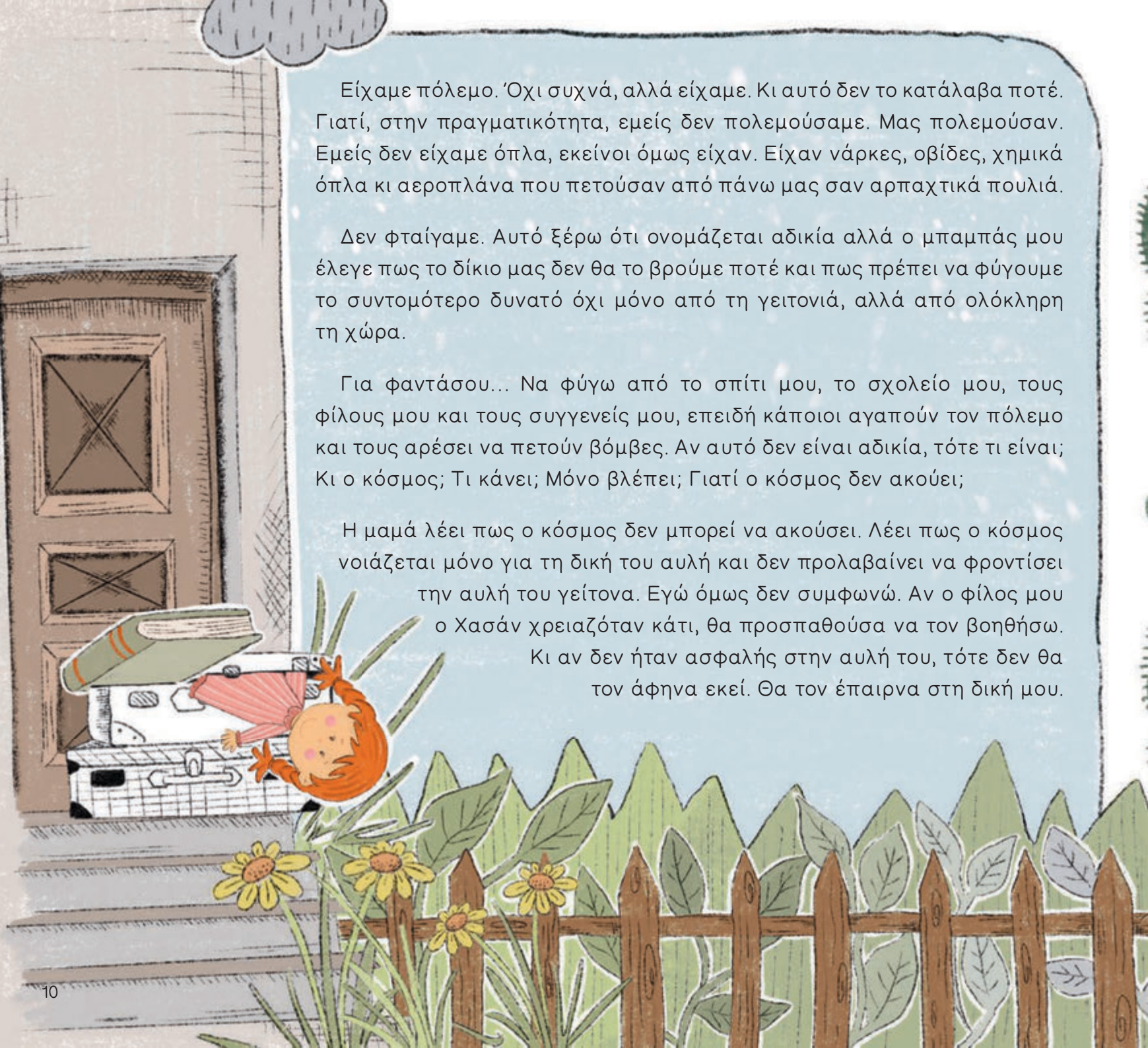

Ο κόσμος, όμως, δεν ακούει...

Το πάρκο της γειτονιάς με τις κόκκινες κούνιες και την πράσινη τσουλήθρα ήταν πάντα το καλύτερο μέρος για τις σαββατιάτικες βόλτες, τις οποίες περιμέναμε με ανυπομονησία η αδερφή μου κι εγώ. Το πάρκο ήταν το καταφύγιο της χαράς μας. Εκεί μπορούσαμε να δούμε τον ήλιο ψηλά στον ουρανό να μας φωτίζει όπως στα παραμύθια. Εκεί, το ουράνιο τόξο μετά τη βροχή έμοιαζε τεράστιο στα μάτια μας. Εκεί νιώθαμε δυνατοί μέσα από τα παιχνίδια και τα γέλια μας. Πόσες φορές προσπάθησα να αγγίξω τον ήλιο κάνοντας κούνια και πόσες φορές βρέθηκα φαρδύς πλατύς κάτω στο χώμα από την απερισκεψία μου...

Το πάρκο της γειτονιάς με τις κόκκινες κούνιες χάθηκε μέσα σ' ένα απόγευμα. Τη θυμάμαι εκείνη τη μέρα. Το βουητό από τις σειρήνες ήταν τόσο δυνατό που σκέπασα τα αυτιά μου για να ησυχάσω. Οι φωνές των μεγάλων όμως ήταν ακόμα πιο δυνατές κι έτσι αναγκάστηκα να υπακούσω αμέσως σε ό,τι μου έλεγαν. Ο μπαμπάς και η μαμά δεν φώναζαν ποτέ, παρά μόνο όταν υπήρχαν οι σειρήνες.

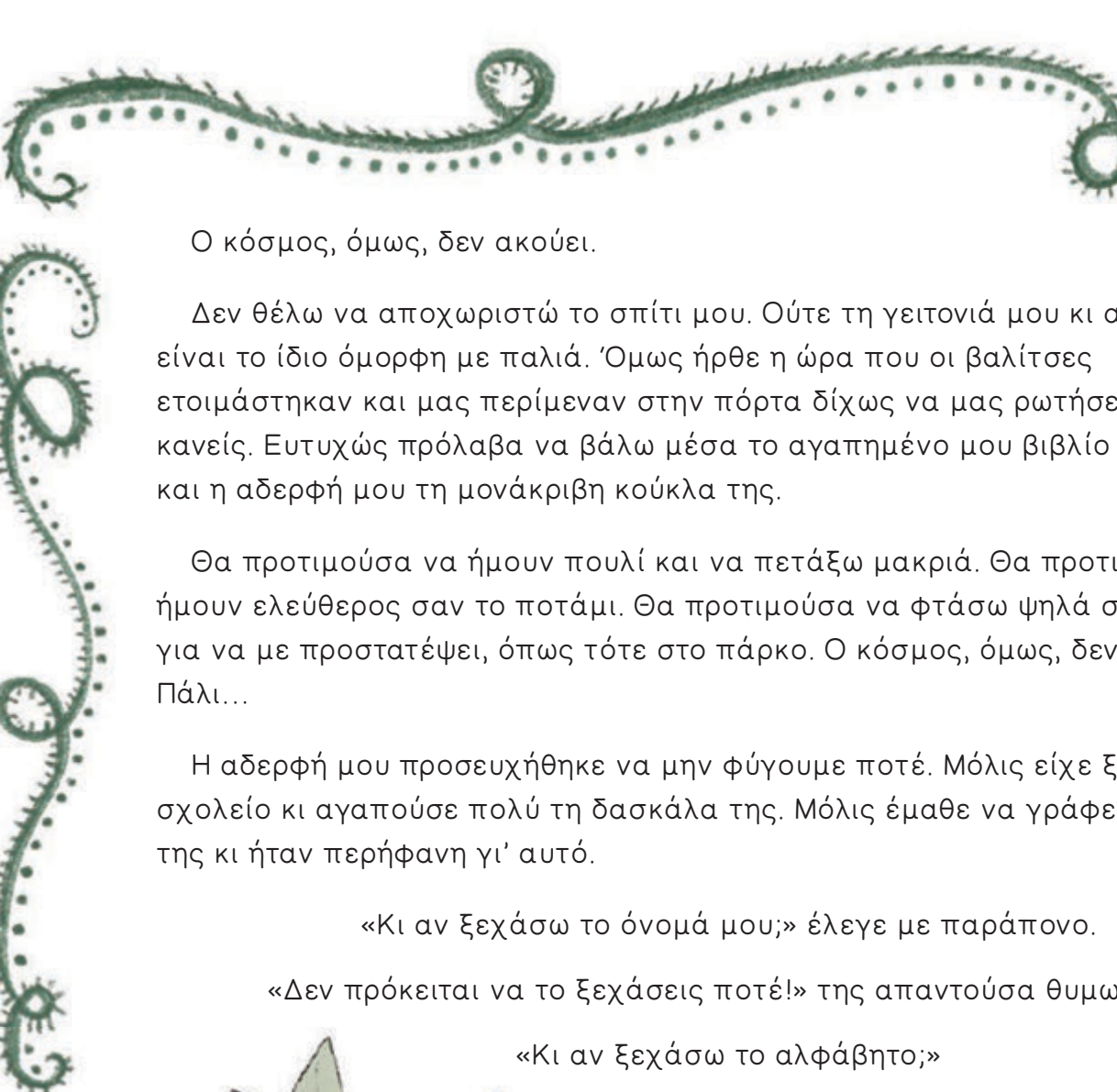

Είχαμε πόλεμο. Όχι συχνά, αλλά είχαμε. Κι αυτό δεν το κατάλαβα ποτέ. Γιατί, στην πραγματικότητα, εμείς δεν πολεμούσαμε. Μας πολεμούσαν. Εμείς δεν είχαμε όπλα, εκείνοι όμως είχαν. Είχαν νάρκες, οβίδες, χημικά όπλα κι αεροπλάνα που πετούσαν από πάνω μας σαν αρπαχτικά πουλιά.

Δεν φταίγαμε. Αυτό ξέρω ότι ονομάζεται αδικία αλλά ο μπαμπάς μου έλεγε πως το δίκιο μας δεν θα το βρούμε ποτέ και πως πρέπει να φύγουμε το συντομότερο δυνατό όχι μόνο από τη γειτονιά, αλλά από ολόκληρη τη χώρα.

Για φαντάσου... Να φύγω από το σπίτι μου, το σχολείο μου, τους φίλους μου και τους συγγενείς μου, επειδή κάποιος αγαπών τον πόλεμο και τους αρέσει να πετούν βόμβες. Αν αυτό δεν είναι αδικία, τότε τι είναι; Κι ο κόσμος; Τι κάνει; Μόνο βλέπει; Γιατί ο κόσμος δεν ακούει;

Η μαμά λέει πως ο κόσμος δεν μπορεί να ακούσει. Λέει πως ο κόσμος νοιάζεται μόνο για τη δική του αυλή και δεν προλαβαίνει να φροντίσει την αυλή του γείτονα. Εγώ όμως δεν συμφωνώ. Αν ο φίλος μου ο Χασάν χρειαζόταν κάτι, θα προσπαθούσα να τον βοηθήσω. Κι αν δεν ήταν ασφαλής στην αυλή του, τότε δεν θα τον άφηνα εκεί. Θα τον έπαιρνα στη δική μου.

Ο κόσμος, όμως, δεν ακούει.

Δεν θέλω να αποχωριστώ το σπίτι μου. Ούτε τη γειτονιά μου κι ας μην είναι το ίδιο όμορφη με παλιά. Όμως ήρθε η ώρα που οι βαλίτσες ετοιμάστηκαν και μας περίμεναν στην πόρτα δίχως να μας ρωτήσει κανείς. Ευτυχώς πρόλαβα να βάλω μέσα το αγαπημένο μου βιβλίο και η αδερφή μου τη μονάκριβη κούκλα της.

Θα προτιμούσα να ήμουν πουλί και να πετάξω μακριά. Θα προτιμούσα να ήμουν ελεύθερος σαν το ποτάμι. Θα προτιμούσα να φτάσω ψηλά στον ήλιο για να με προστατέψει, όπως τότε στο πάρκο. Ο κόσμος, όμως, δεν με ακούει. Πάλι...

Η αδερφή μου προσευχήθηκε να μην φύγουμε ποτέ. Μόλις είχε ξεκινήσει το σχολείο κι αγαπούσε πολύ τη δασκάλα της. Μόλις έμαθε να γράφει το όνομά της κι ήταν περήφανη γι' αυτό.

«Κι αν ξεχάσω το όνομά μου;» έλεγε με παράπονο.

«Δεν πρόκειται να το ξεχάσεις ποτέ!» της απαντούσα θυμωμένα.

«Κι αν ξεχάσω το αλφάβητο;»

«Θα στο θυμίζω κάθε μέρα» την καθησύχαζα.

«Εγώ θα μείνω εδώ» έλεγε πεισματικά.

Ο κόσμος, όμως, δεν την άκουσε.

Το μακρύ ταξίδι προς την Ευρώπη ξεκίνησε. Ο μπαμπάς είχε φύγει νωρίτερα σε μια βόρεια χώρα, πολύ μακρινή, για να βρει το νέο μας σπίτι. Εμείς με τη μαμά έπρεπε να περάσουμε από μια νότια χώρα, την Ελλάδα, κι από δυο τρεις ακόμα για να τον συναντήσουμε. Ολόκληρη περιπέτεια δηλαδή!

Ήξερα πολλά πράγματα για την Ελλάδα. Ήξερα για την Ακρόπολη και τον Παρθενώνα. Η μαμά υποσχέθηκε ότι θα τα δούμε από κοντά κι εγώ ενθουσιάστηκα. Είχα αγωνία για το πώς θα ήταν εκεί. Τη ρωτούσα συνέχεια ώσπου στο τέλος καταλήξαμε και οι δύο να έχουμε θυμό.

«Μαμά, πώς θα είναι εκεί που πάμε;»

«Θα είναι καλά» έλεγε με σιγουριά.

«Μαμά, θα κάνω νέους φίλους;» ρωτούσα επίμονα.

«Φυσικά!» απαντούσε με βεβαιότητα.

«Μαμά, θα μείνουμε σε ωραίο ξενοδοχείο;»

«Μα τι σε έχει πιάσει; Φυσικά και θα μείνουμε σε ωραίο ξενοδοχείο!» συνέχιζε θυμωμένα.

Η μαμά ήταν σίγουρη για όλα κι εγώ νευρίαζα με τη σιγουριά της.

Η στεριά φαινόταν τόσο κοντά όσο και μακριά. Δειλά δειλά ξεπρόβαλαν τα πρώτα φωτάκια του νησιού, που ακόμα δεν μπορούσα να προφέρω το όνομά του.

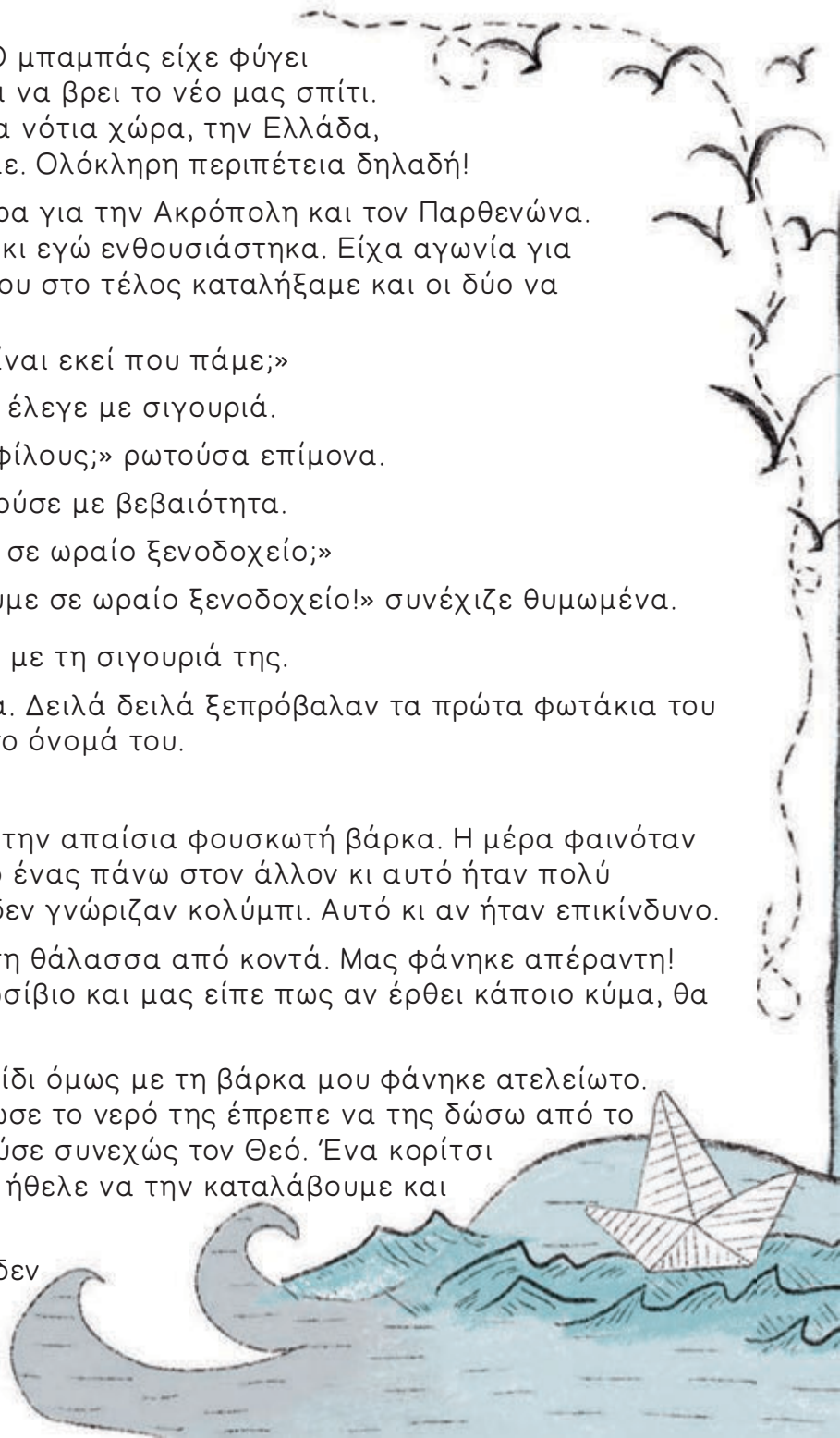
Δύσκολη γλώσσα τα ελληνικά, σκεφτόμουν.

Είχαμε κουραστεί πάρα πολύ μέσα σε εκείνη την απαίσια φουσκωτή βάρκα. Η μέρα φαινόταν ατελείωτη. Δεν είχα φανταστεί ότι θα ήμασταν ο ένας πάνω στον άλλον κι αυτό ήταν πολύ ενοχλητικό. Επίσης, οι περισσότεροι από εμάς δεν γνώριζαν κολύμπι. Αυτό κι αν ήταν επικίνδυνο.

Εγώ και η αδερφή μου βλέπαμε πρώτη φορά τη θάλασσα από κοντά. Μας φάνηκε απέραντη! Ο καπετάνιος μας έδωσε από ένα πορτοκαλί σωσίβιο και μας είπε πως αν έρθει κάποιο κύμα, θα πρέπει κρατηθούμε καλά από τον διπλανό μας.

Ευτυχώς δεν φάνηκαν μεγάλα κύματα. Το ταξίδι όμως με τη βάρκα μου φάνηκε ατελείωτο. Η αδερφή μου γκρίνιαζε συνέχεια κι όταν τέλειωσε το νερό της έπρεπε να της δώσω από το παγούρι μου. Ένας κύριος δίπλα μου παρακαλούσε συνεχώς τον Θεό. Ένα κορίτσι λίγο μεγαλύτερό μου έκλαιγε βουβά σαν να μην ήθελε να την καταλάβουμε και μια γυναίκα έτρεμε από αγωνία.

Τι αλλόκοτο ταξίδι ήταν αυτό! Τελικά, κανείς δεν θέλει να αφήσει πίσω το σπίτι του. Ελπίζω, τουλάχιστον, αυτή η Ευρώπη να είναι όμορφη.

«Όλα θα πάνε καλά. Λίγη υπομονή ακόμα» μας έλεγε η μαμά.

Αχ, αυτή η λέξη που οι μεγάλοι λένε με τόση ευκολία .Υπομονή!

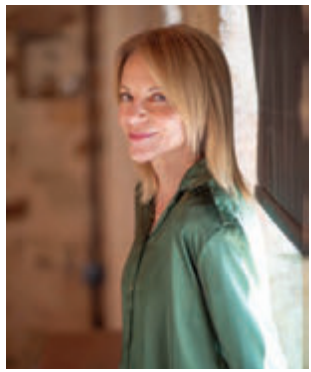
Όταν άρχισε να χαράζει η μέρα, είδαμε επιτέλους το νησί να φτάνει πιο κοντά. Όμορφο που φαινόταν!

Παρόλο που ήμουν κουρασμένος, σχεδόν πέταξα από τη χαρά μου.

«Να πατήσουμε στεριά!» φώναζε ένας από τους επιβάτες της βάρκας. «Τα καταφέραμε» φώναζε κάποιος άλλος.

Τότε έγινε κάτι μαγικό. Εγώ, η Φατιμά και η μαμά αγκαλιαστήκαμε κι οι τρεις μας έτσι ξαφνικά, λες και είχαμε να ιδωθούμε καιρό. Αν είχα χρώματα εκείνη την ώρα, θα έβαφα τη βάρκα μας με όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου.

Λίγα λόγια για τη συγγραφέα

Η Μάρω Θεοδωράκη γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα μέσα σε μια δημοσιογραφική και μουσική οικογένεια. Σπούδασε Πιάνο στο Εθνικό Ωδείο, αποφοιτώντας με Άριστα παμψηφεί, Τραγούδι, Φωνητικά στο Πρότυπο Πειραματικό Ωδείο, Μουσικοκινητική Αγωγή και Σεμινάρια Φωνητικής Δραματουργίας. Από το 1998 διδάσκει υποκριτικό τραγούδι (acting and singing) σε δραματικές σχολές, ενώ έχει διδάξει και στο Αμερικανικό Κολλέγιο (Derree).

Έχει συνθέσει μουσική για το θέατρο και έχει επιμεληθεί μουσικές παραστάσεις συνεργαζόμενη με σκηνοθέτες όπως οι Π. Ζούλιας, Γ. Αρμένης, Θ. Μουμουλίδης, Ν. Χαραλάμπους, Ν. Μπουσδούκος, Α. Γύρα, Ν. Καραγέωργος, Κ. Φανουράκη, Στ. Γούτης κ.ά.

Στον κινηματογράφο συνεργάζεται πρώτη φορά το 2008 με τον κινηματογραφιστή R. Crombie, κερδίζοντας το Α΄ βραβείο πρωτότυπης μουσικής για την ταινία "Sappho" (3ο Φεστιβαλ Κύπρου). Ακολουθεί η ταινία "The good soldier Sveik" (Animation film - 2009), ενώ μέσα στο 2017 συνεργάζεται με τη σκηνοθέτη Κλειώ Φανουράκη στην ταινία «ΞΑ ΜΟΥ» με πρωταγωνιστή τον Γιώργο Χωραφά, για την οποία γράφει την πρωτότυπη μουσική της.

Έχει κάνει συνεργασίες στην Κρατική Τηλεόραση με κορυφαία τη μουσική της σύνθεση στο ντοκιμαντέρ «Το σκοτεινό τρυγόνι» σε σκηνοθεσία Μ. Δεληοτζάκη, στην τηλεόραση της ΕΤ1.

Τα εκπαιδευτικά της προγράμματα έχουν απήχηση σε όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό με κορυφαία τα «Αριστοφανικά Χορικά» και τις «Μουσικές Πράξεις και Δράσεις μέσα από τα μάτια των παιδιών».

Η Μάρω Θεοδωράκη είναι γνωστή και για τη συγγραφική της δράση έχοντας στο ενεργητικό της πάνω από πενήντα τέσσερα παιδικά βιβλία, αποσπάσματα των οποίων υπάρχουν στα σχολικά βιβλία. Τα βιβλία της «Γιαγιά, σ' αγαπώ», «Βάρκα στον γιαλό» και «Μπαμπά, σ' αγαπώ» (2017, 2018, 2020 από Εκδόσεις Μίνωας) εισπράττουν διθυραμβικές κριτικές λόγω της ευαίσθητης θεματικής τους.

Τον Οκτώβριο του 2019 με την έκδοση του «Εγώ είμαι η φωνή μου», ένα πολύτιμο εγχειρίδιο για όλους, η Μάρω Θεοδωράκη προβάλλει ένα ταξίδι διερεύνησης πάνω στην ανθρώπινη φωνή και τις ανάγκες της.

Λίγα λόγια για την εικονογράφο

Ονομάζομαι Μαριλίνα Σκαρπέτα και γεννήθηκα στην Πάτρα, σε μία πολύ καλλιτεχνική οικογένεια. Όταν ήμουν παιδί, πουλούσα στις γιαγιάδες μου βραχιόλια από μακαρόνια και μπατονέτες, παριστάνοντας τον έμπορο.

Στα δεκαοχτώ μου άνοιξα την πρώτη μου επιχείρηση ή μάλλον το μαγαζάκι μου. Ένα κατάστημα με χειροποίητα είδη δώρων, κοσμήματα και είδη γάμου και βάπτισης. Παράλληλα σπούδαζα Τηλεπικοινωνίες και Δίκτυα, κάτι που δεν με εξέφρασε ποτέ αφού δεν περιείχε χρώματα.

Στα είκοσι εφτά μου αποφάσισα να μετακομίσω στην Αθήνα μαζί με τον σκύλο μου, τον Κεφτέ, όπου άνοιξα τη δεύτερη επιχείρησή μου.

Α, ξέχασα! Μικρή είχα κι ένα ακόμη χόμπι, να μαζεύω αδέσποτα ζωάκια στο δωμάτιό μου. Παράλληλα σπούδασα εικονογράφος και άρχισα να προσθέτω και άλλο χρώμα στη ζωή μου.

Τα τελευταία τρία χρόνια ασχολούμαι αποκλειστικά με την εικονογράφιση και τη συγγραφή παιδικών βιβλίων. Έχουν εκδοθεί πάνω από δεκαπέντε βιβλία και πολλά ακόμα βρίσκονται υπό έκδοση. Είμαι τριάντα τριών ετών και δεν ξέρω τι θέλω να γίνω όταν μεγαλώσω, αλλά αγαπώ ό,τι έχω γίνει μέχρι σήμερα.